

Ministeriernes Udgifter, der ere voldsomme forholdsvis saa meget som Kultusministeriets — dog som til det for ham og vel for alle tilfredsstillende Resultat — Resultatet vil jo være tilfredsstillende for alle, som slutte sig til Rigtigheden af hans Beregning — at den finansielle Stilling dog var saadan, at man med Ro kunde se Fremtiden i Møde — finansfelt — og jeg tror ikke at overdrive, naar jeg siger, at det ærede Medlem endnu pointerede, at vi endogsaa vilde have Raad til at paatage os større regelmæssige Udgifter end dem, vi nu have. Jeg nævner kun dette, fordi jeg derigennem fik Indtrykket af, at det ærede Medlems finansielle Betragtninger egentlig ikke være beregnede paa eller havde til Hensigt at være en skarp dablende Kritik af Fortiden, og hvad Fremtiden angaar, og hvad vi finansielt ere i Stand til; og hvad Statskassen formaar at bære i Fremtiden, over for det, tror jeg, at en Undersøgelse deraf vilde være for vidtløftig og vanskelig, i ethvert Tilfælde saa vidtløftig, at jeg antager, at den højtærede Formand nok vil indbrømme den i saa Henseende nødvendige Tid under denne første Behandling til at komme til Ende dermed.

Jeg har som sagt troet, at det kunde være rigtigt over for dette Ting at fremsætte denne almindelige Oversigt over den finansielle Udvikling her i Landet i de sidste 17 Aar, og jeg vil slutte med at udtale, at det ingenlunde har været min Hensigt dermed at indbyde til, at vi nu ved 1ste Behandling skulle komme dybere ind paa disse finansielle Betragtninger, hvilket jeg heller ikke tror der er Anledning til.

Breinhold: I den højtærede Konsejlspræsidents og Finansministers høist interessante Medegørelse for hele vor finansielle Stilling og finansielle Udvikling i Løbet af de sidste 17 Aar var der et Punkt, som staar i saa stærende Modstrid med, hvad jeg her nylig i en større Sag som Ordfører har udtalt, at jeg ser mig nødsaget til at knytte en Bemærkning dertil. Den højtærede Finansminister udtalte først over for en Udtalelse fra et andet æret Medlem (Th. Nielsen) her i Salen, at han ikke var saa sangvinst som det ærede Medlem, at han regnede 2 pCt. Udbytte af de Summer, som Statskassen har anbragt i vore Jærnbaner. Det kunde jeg meget godt forstaa, men han sluttede saa med meget stærkt at sige, at overhovedet maatte de Penge, som Staten satte i Jærnbaneanlæg, ikke betragtes som et rentebærende Aktiv, men kun som en nyttebringende, hele Samfundet til Gavn kommende Institution. I saa Henseende maa jeg til-

lade mig at sige, at naar man ser paa, hvad der er passeret paa Jærnbanevesenets Omraade i de sidste 5 Aar, stiller det sig saaledes, at i 1887—88 var der et Nettooverskud af Banerne af 1,700,000 Kr. i 1888—89 af 2,400,000 Kr. og i 1889—90 af 2,600,000 Kr. og i 1890—91 af 3,100,000 Kr. og efter den foreløbige Opførelse vil det nu blive 3,4—3,500,000 Kr., og da alle de Penge, som Staten har anbragt i Jærnbaner, saa vidt jeg ved, er ca. 170 Mill., bliver det altsaa en Rente af 2 pCt., ikke at tale om, hvad jeg allerede tidligere har nævnt, at Toldintraderne i de samme 5 Aar, uanset Stiksaftagelserne, Brændevinsafgiften og Stempelafgiften, ere stegne med 3½ Mill., og at Jærnbanerne have ganske overordentlig Indflydelse paa denne Velstand, tror jeg er sikkert. Da det ikke kan være de gunstige Konjunkturer — der har tværtimod været Medgang i dem — saa maa det være dette. Det er kun denne Bemærkning, som jeg tror, det er nødvendigt at fremføre med i Anledning af de Udtalelser, som jeg tidligere har tilladt mig at fremsætte over for det høje Ting.

Konsejlspræsidenten og Finansministeren (Estrup): Det skulde gøre mig meget ondt om mine Udtalelser for skulde være blevne forstaaede — eller misforstaaede — som en Dadel mod Jærnbanebestyrelsen her i Landet, for at den ikke tilbejbragte saa meget positivt Udbytte eller Overskud af Jærnbanerne, som man kunde vente. Det har ingenlunde været min Mening. Den heldige Fremgang i Overskuddet af Jærnbanerne, som det ærede Medlem nævnte nu, og som jeg selvfølgelig meget godt kendte, hidrører jo ikke fra, at man har anvendt paa § 27 II — for at tage et enkelt Aar — i 1889—90 4 Millioner og i 1890—91 6½ Million osv. Denne Stigning i Overskuddet hidrører slet ikke derafra. Den hidrører fra, at man har drevet Jærnbanerne paa en saadan Maade, at de nu i de senere Aar have givet et Overskud, som de ikke tidligere gavede. Jeg antager, at det ærede Medlem vil have ondt ved ligefrem at finde disse 2 ½ af de Millioner, som vi have anvendt paa § 27 II i disse senere Aar. Jeg tror altsaa, jeg har Ret til at udtale, at disse Udvidelser og Forbedringer af vore Jærnbaner, som Aar ud og Aar ind koste Millioner paa § 27, ikke foretages i den sikre Formening, at de ville bringe os en tilsvarende Rente, hvad enten man nu sætter Renten til 2, 2½ eller 3 ½ — det er ligegyldigt — men vi maa udrede de store Summer dertil, fordi vi ere overbeviste